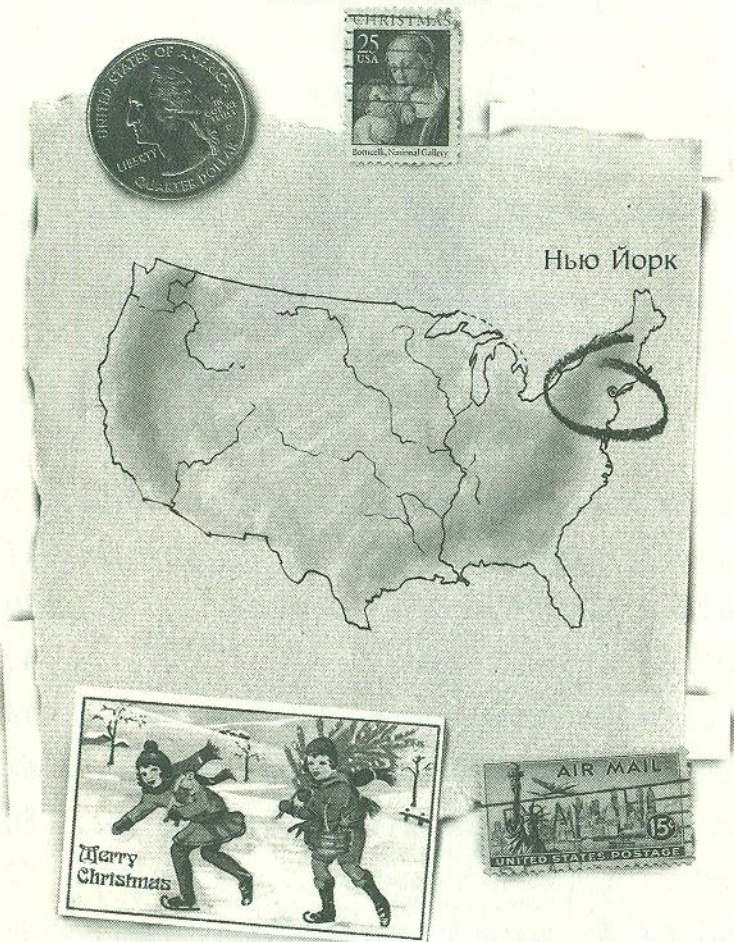

ПУНКТ ПРИЗНАЧЕННЯ:
Нью-Йорк

МЕТА:

Прибути до Нью-Йорка й узяти участь у Великих ловах — легендарному змаганні між провідними детективними агенціями світу!

Перед Різдом Лондон сяяв тисячами яскравих вогнів. Скрізь висіли неонові прикраси у формі сніжинок. Однак справжнім снігом і не пахло. І так було весь тиждень: у небі ані хмаринки, а вулицями дме-гуляє пронизливий вітер з Арктики.

Мабуть, саме через цю холоднечу вранці 20 грудня в торговельному центрі Вайт Сіті*

* Вайт Сіті — район західного Лондона на північ від Темзи, де розташовано телецентр, футбольний стадіон Лофтус Роуд і великий торговий центр «Вестфілд Лондон».

було не проштовхнутися. Натовпи покупців сунули ескалаторами й коридорами прибраного до свята торговельного комплексу. На кожному поверсі зі стелі звисали іграшкові червононосі олені, що переливалися і виблискували, наче гірлянди. З динаміків лунала популярна різдвяна музика, і найчастіше повторювали «Джингл Белз»*.

Чотирнадцятирічний Ларрі Містері не мав ані сил, ані часу милуватися різдвяним інтер'єром. Із самого рання він сновигав переповненими залами, та ще не купив і половини запланованих різдвяних подарунків.

Раптом у вітрині іграшкового магазину хлопець угледів своє відображення. Високий, худорлявий, чорнявий, ще й темні кола навколо очей... Підліток здався собі схо-

* Ця популярна американська пісенька, написана у 1857 р., — своєрідна візитна картка Різдва. Автор «Джингл Белз», священник Пітер П'єрпойнт, склав її не для Різдва, а до Дня Подяки, що відзначають наприкінці листопада. Виконана учнями недільної школи «Джингл Беллз» так сподобалася публіці, що з часом стала саме різдвяною піснею.

жим на панду. Такий собі виснажений медведик, обвішаний згортками й пакетами.

Йому не завадила б і третя рука, щоб тарганити весь цей вантаж.

«Штучний сніг у спреї є, — підсумовував він подумки, — кульки та гірлянди зі штучною хвоєю і шишками теж купив. А ще ж треба знайти панчохи для подарунків, дзвоники й карамельні тростинки... Ні, я ніколи з оцим не впораюся!»

Ларрі мешкав сам-один нагорі сучасного хмарочоса Бейкер-Паласу, але наразі мусив залишити мансарду для кількадесяти

візитів. Родина Містері була вельми численною, а її члени відзначалися неабиякими дивацтвами. Та ще й Семюель, батько Ларрі, мав провідати сина, щоб разом з ним вирушити на різдвяну вечерю.

Хто-хто, а батько таки знав, як слід прикрашати оселю до зимових свят.

— Я вже уявляю собі... — бурчав хлопчина. — Раптом він вирішить, що я погано прибрав своє горище, то обов'язково причепиться! «Синку, що це за тотемний стовп? Ти насправду вважаєш це різдвяною ялинкою? Ось я покажу тобі, як це робиться...»

Ларрі сумно почовгав далі багатолюдним коридором. Що-що, а Різдво він просто ненавидів. Відвідини родичів, передсвяткова метушня, звані обіди... Усе це не для нього. Радше вже впасти в зимову сплячку — сховатися під купою ковдр і вибратися з-під них лише наприкінці канікул. Навіщо цей святковий рейвах? Може, поїхати з якоюсь місією за тридев'ять земель!

Ларрі навчався в «Ай-Інтернешнл», одній із найславетніших детективних шкіл на

планеті. Йому часто доручали заплутані таємні справи, а розплутувати їх допомагала кухня Агата — одна з небагатьох у родині, хто знав про його детективну діяльність. Але останніми днями *айнет* — титановий пристрій, що його зазвичай застосовувала шкільна адміністрація, щоб зв'язатися зі студентами — був незвично мовчазним.

«Очевидячки, злочинці о цій порі року теж відпочивають собі, — міркував Ларрі. — Цього разу в мене жодних шансів... Ох, ох...»

Весь у думках Ларрі і не зоглядівся, як налетів на когось — і всі його придбання посипалися на підлогу. З десятків відвідувачів здивовано обернулися, — звідки той брязкіт і грюкіт?

— Хай йому біс! — простогнав хлопчина.

— Як завжди, витаєш у хмарах? — прокоментував знайомий голос.

Перед Ларрі стояли Кларк і Мелорі — з цими двома приятелями він іноді розважався боулінгом чи відеоіграми.

— Справді, дивися, куди йдеш! — прошипів Мелорі, поправляючи комірець курт-

ки. Хлопець він не злий, але іноді дратується через дрібниці.

Кларк допоміг Ларрі позбирати покупки. Чимало скляних кульок розбилося, а фігурні пряники майже всі покришилися. На щастя, майже половина прикрас таки вціліла.

— Ого, скільки всього! — зауважив Мелорі. — Я роблю висновок, старий, що на канікули ти застрягнеш удома...

— Улучив у яблучко, — пробурмотів Ларрі, змотуючи ялинковий «дощик». — А у вас які плани?

— Нічого надзвичайного, — стенив плечима Мелорі, — гайнемо з родиною до Австралії. Наперед знаю, що нудитимуся.

— А от я на канікули — до Парижа, — похвалився Кларк, примощуючи останній пакунок на купу, що її Ларрі знову тримав у руках. — Буде весело!

— Що ж, повеселіться й за мене, друзі! — усміхнувся їм Ларрі на прощання. Пробираючись крізь натовп, додав сам до себе: — Бо найвеселіше, що чекає на мене

на Різдво — відгадати, чим начинили печену індичку...

І тут з кишені пролунав різкий сигнал — на *айнет* надійшов виклик. Від несподіванки Ларрі заточився, гора різдвяних пакунків також хитнулася і вдруге за останні кілька хвилин розлетілася по підлозі.

Тепер Ларрі навіть не марнував часу на оцінювання збитків.

Він витягнув *айнет*, що не вгавав.

— Щось тут не те... — пробурмотів хлопець, дивлячись на екран.

Коли школа доручала йому нову місію, Ларрі

